

Čís. 226 dis.

Podnětem k přeložení soudce podle § 43 zák. čís. 46/1868 ř. zák. mohou být i protistátní rejdy jeho mladistvého syna.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1934, Ds II 22/34.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech soudců nevyhověl stížnosti soudce proti usnesení kárného senátu vrchního soudu v Brně z 21. září 1934.

Důvody :

Proti usnesení shora uvedenému, kterým bylo vysloveno, že jest důvod k přeložení soudce podle § 43 zák. z 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. na jiné místo ve stejné hodnosti, podal postižený soudce stížnost, které nelze přiznati úspěch. Vrchní soud uvedl na odůvodnění svého výroku jednak trestní a kárné stíhání syna stěžovatele dne 11. prosince 1916 narozeného, jednak konflikt stěžovatele s četnictvem a upozornění okresního úřadu ve Frývaldově. Vrchní soud neuvedl, v čem údajný konflikt stěžovatele s četnictvem spočíval a proč otrásl důvěrou občanstva ve správné vykonávání soudnictví se strany stěžovatele. Z kárných spisů je zřejmé, že jde o událost s Pavlem B-em, kterou nelze označiti za konflikt stěžovatele s četnictvem, poněvadž stěžovatel nějaké nedorozumění nebo potyčku v této záležitosti s četnictvem neměl.

Upozornění okresního úřadu, že stěžovatel pozbyl u občanstva důvěry, opírá se, jak z jeho obsahu je patrné, o skutečnost, že syn stěžovatele je trestně stíhán pro protistátní rejdy. Jak z trestních spisů M 110/34 krajského soudu v Olomouci proti ml. synu stěžovatelovu zvláště z rozsudku a z kárného nálezu stát. něm. ref. gymnasia ve F. plyne, udržoval syn stěžovatele přímo nebo nepřímo styky s osobami podezřelými z protistátní trestní činnosti, totiž z úkladů o republiku podle § 2 odst. 1 zák. na ochr. rep., pokud se týče ze sdružování státu nepřátelského podle § 17 zák. na ochr. rep., byl členem místní skupiny svazu »Verband sudetendeutscher Pfadfinder«, která byla vlastně místní skupinou tajného a státu nepřátelského sdružení »Grau-blaues Korps«, hovořil s členy spolku o autonomii sudetských Němců a odebral dvakrát tajný časopis »Das Lagerfeuer«. Z toho plyne, že jeho činnost byla s hlediska státní zachovalosti závadnou. Za takou byla též uznána jeho kárnými úřady. Osvobození jeho v trestním řízení nedotýká se objektivní závadnosti, nýbrž jen subjektivní zodpovědnosti ml. syna stěžovatelova.

Uváží-li se tedy, že zjištěná závadná činnost ml. syna stěžovatelova, která byla příčinou zavedení trestního řízení proti němu pro provinění podle § 17 čís. 1 zák. č. 50/23 a § 3 zák. č. 48/31 sb. z. a n. a kárného odsouzení, a z toho plynoucí nespolehlivost dozoru stěžovatele nad činností a styky jeho syna udály se ve F., tudíž v území pohranič-

ním, v němž v poslední době jsou páčány četné útoky proti právním statkům chráněným zákonem na ochranu republiky, zejména proti ustanovením § 2 a § 17 cit. zák., takže občanstvo je těmito trestními činy zneklidněno, a že také jednání ml. syna stěžovatelova, které zavadlo příčinu k jeho trestnímu a kárnému stihání, došlo ve známost široké veřejnosti, neboť bylo v novinách, zvláště v novinách pohraničního kraje »J. stráž« přetřásáno, právem uznal vrchní soud, že za těchto okolností byla otřesena důvěra občanstva ve správné vykonávání soudnictví se strany stěžovatele. Tento názor je pak potvrzen i připomínkou okresního úřadu.

Nejvyšší soud má proto za to, že se vrchní soud nemýlil, když vyslovil, že setrvání stěžovatele na jeho dosavadním služebním místě by bylo za těchto uvedených okolností na újmu výkonu soudnictví. Proto byla stížnost jako neodůvodněná zamítnuta.

Čís. 227 dis.

Nesnáší se se ctí a vážností stavu, by advokát zval svědky, jichž výslech u soudu navrhuje, do kanceláře a jednal s nimi o věci, o níž měli vypovídati, třebaže se tak nedělo k vůli působení na výpověď; by si předvolal klienta jiného advokáta do kanceláře, vyjednával s ním za zády jeho právního zástupce a žádal ho, by o jednání tom svému zástupci nic neřikal; by si vyžádal od tohoto právního zástupce o jednání tom pravdě plně neodpovídající vyjádření a použil ho ke své obhajobě před výborem komory, ač mu bylo dáno jen k soukromé potřebě; by uváděl ve svědecké výpovědi bez věcného důvodu o jiném advokátovi, že mu soudy nevěří a že věřily spíše trestanému podvodníkovi.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1934, Ds II 12/32.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezu ze dne 25. června 1932, jímž byl uznán vinným přechodem zlehčení sti a vážnosti stavu.

Z d ů v o d ů:

Neodůvodněna je výtka neshody kárného nálezu s odkazovacím usnesením. Vynechává-li kárný nález větu odkazovacího usnesení »aby s nimi (t. j. svědky) ve věci před hlavním přelíčením pojednal«, nastala potřeba osvobození obviněného, protože čin zůstal týž, totiž zvaní svědků před hlavním přelíčením a jednání s některými o věci. Zejména nezakládá tato okolnost zmatek nálezu.

Byl-li obviněný odsouzen proto, že zval do kanceláře svědky vedené v trestní věci, v níž zastupoval soukromého obžalobce D-a a že s některými z nich jednal, neklade se mu tím ještě vůbec za vinu, že chtěl na jejich výpověď působiti. Již pouhé zvaní svědků a jednání